

vedtage enten det første og andet eller det tredje af de Endringsforslag, der foreligger; jeg seer ikke rettere, end at man opnaaer Alt, hvad man behøver, gennem selve Lovforslaget. Her er ingen Anledning til at frygte for Kommunernes Selvstændighed; der er ikke Spørgsmaal om at udsætte deres Selvstændighed for den mindste Fare, men Spørgsmaal ikkun om at give en Tilføjning til Forklaring, der i sig selv kunde være ret hensigtsmæssig, naar Sagen forelaa os først til Behandling, men som, naar den foreligger, efterat det andet Thing har behandlet Lovforslaget, og det altsaa vil blive nødvendigt at sende det tilbage til det andet Thing, bør fraraades. Hvad derhos de to andre Endringsforslag angaaer, da finder jeg disse end ikke rigtige, og der kunde saaledes allermindst for deres Skyld være Anledning til at foretage nogen Forandring i Lovforslaget, som det foreligger fra Regjeringen og har passeret det andet Thing. — Jeg veed jo vel, at Forholdet mellem Thingene ikke er dette, at fordi det ene Thing finder Noget rigtigt, skal det andet Thing ogsaa finde det rigtigt, men det er dog naturligt, at man arbejder saa godt sammen, som man kan, og naar Sagen har været behandlet i det andet Thing, skal man lægge Vægt derpaa og ikke gjerne fravige, hvad der er besluttet. Der skal være overveiende Grunde for at gjøre det; tvivler man, bør det ikke stee. Der er jo da ogsaa for Tiden saa Meget at gjøre i begge Thingene, at det ikke vilde være ønskeligt at forøge Arbejdet ved at sende saadanne ubetydelige Sager, som denne, frem og tilbage. Jeg skal i Henhold til disse mine Udtalelser henstille til de ærede Forslagsstillere af de tre første Endringer, om de ikke ved en nøiere Undersøgelse af Forholdet mellem Kommunalbestyrelserne og Justitsministeriet, saavel efter Loven af 12te Januar 1858, som efter det Lovforslag, der foreligger, maatte finde Anledning til at tage Endringsforslagene tilbage. Skeer det ikke, skal jeg for mit Vedkommende stemme imod dem.

Justitsministeren: Den sidste ærede Talers Ytringer ere, som det vil sees, i fuldkommen Samklang med, hvad jeg har tilladt

mig at sige. Jeg har efter Lovudkastets eget Indhold anseet det for unødvendigt at optage noget Tillæg til det, fordi Ordene i Lovudkastet, sammenholdte med Forholdene, saaledes som de ere stillede efter Loven af 12te Januar 1858, ikke vilde medføre nogen Nødvendighed derfor. Jeg gjentager, hvad jeg alt har bemærket, at jeg kun har tænkt mig, at der kunde blive Spørgsmaal om Forandringer og Tillæg. Var det derimod virkelig Tilfældet, at en Kommune maatte ønske ganske at træde tilbage fra den Sundhedsvedtægt, som den har vedtaget, vil der ikke heller blive lagt nogen Hindring iveien derfor, og jeg vil i den Henseende lægge Vægt paa de Udtryk, der forekomme i Loven af 12te Januar 1858, at de saaledes vedtagne Sundhedsvedtægter ere bindende for Kommunens Beboere i det angivne Tidrum, saalænge altsaa Sundhedsvedtægterne gjælde som en Overenskomst mellem vedkommende Kommune og Ministeriet; thi det maa vel bemærkes, som det allerede er ytret, at der ikke er nogen tvingende Myndighed fra Justitsministeriets Side tilstede. Saalænge derimod Sundhedsvedtægten bestaaer, ere ogsaa Kommunens Beboere pligtige at efterkomme den, og Overtrædelse af den vilde da ogsaa blive de i Loven af 1858 fastsatte Bestemmelser underkastede. Idet jeg saaledes ikke har anseet det fornødent at optage noget Endringsforslag til Lovudkastet, var det et ganske naturligt Hensyn, der bragte mig til at erklære, hvad jeg fremdeles holder for rigtigt, at saafremt det høitærede Thing maatte ansee det for meest betryggende at faae en Forskrift i den Retning, hvori Endringsforslagene gaae, optaget, er der fra min Side ikke Noget derimod at indvende, men at jeg maa tilraade i saa Fald at vælge det under Nr. 3 stillede Endringsforslag. Jeg skal, saavidt den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 2den Kreds (Mørk) har bemærket, at man maatte give de to første Forslag Fortrinet, fremhæve, at naar han mener, at det ikke vil være noget slynderligt Skriveri, der vil være forbundet med at indhente dette Samtykke, saa giver jeg ham fuldkommen Ret, naar han sagde, at det ikke vilde være noget stort Skriveri for Justitsministeriet; det kunde man vistnok komme ud over; men hvad den ærede Rigsdagsmand